

GLEMMER DU

TÅRNBY KOMMUNES LOKALHISTORISKE TIDSSKRIFT

MAJ/JUNI 2013

MIN MORMORS HUS

Jørgen Holmsteds barndom på Klitrose Allé 19

NUMMER 3 / 2013
DEL 1

FORSIDE:

Benny og Jørgen på vej på cykelferie 14 år gamle i sommeren 1956.

De står foran huset på Klitrose Allé 19 med deres konfirmationscykler.

Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5278

KILDER:

Jørgen Holmsteds erindringer, Stads- og Lokalarkivet.

Alle fotografier er indgået i Stads- og Lokalarkivet, hvor andet ikke er nævnt.

Du kan se fotografierne i Mini-arkibas på arkivets hjemmeside - brug billednummeret.

Fotografierne må ikke bruges i andre sammenhænge uden Stads- og Lokalarkivets tilladelse.

© Stads- og Lokalarkivet 2013

HVIS DU VIL LÆSE MERE:

Kan du læse om nabokvarteret:

Taarnby Villaby 100 år: festskrift udgivet i anledning af Taarnby Villabys 100 års jubilæum
6. januar 2001. Udgivet af Grundejerforeningen Taarnby Villaby 2001.

ISSN 1397-5412

Tidsskriftet Glemmer Du er udgivet af:

©Tårnby Kommunebiblioteker, Stads- og Lokalarkivet.

Redigeret af: Lone Palm Larsen

Layout: Anne Petersen

MIN MORMORS HUS

Jørgen Holmstedts barndom på Klitrose Allé 19

Jørgen Holmsted er født i 1942 i sin mormors hus på Klitrose Allé 19. Her boede han sammen med sin mor og far samt sin søster Birgit – og selvfølgelig sin mormor. Hun passede børnene, når forældrene var på arbejde. Jørgens mormor havde en lille stue helt fyldt med møbler. Det var altså tre generationer i ét hus. I denne del af erindringen hører vi om Jørgens barndom og hans skoletid på Korsvejens Skole. Du kan her læse et udsnit af en større erindring om tiden 1942 til 1962 i et af villakvarterer i kommunen.

Den 8. maj 1956 holdt Viola Karoline Olivia Andersen, og Carlo Børge Holmsted Jensen sølvbryllup. Foruden ses deres børn Jørgen født 1942 og Birgit født 1934. Foto: Privateje

MIN MORS OG FARS ARBEJDE

Både min mor og far er uddannet inden for handel og kontor. Min far yndede at kalde det pen- og blækhusarbejder. Min far havde sit job hos Simonsen & Nielsen inde

på Frederiksholms Kanal 4. Senere flyttede virksomheden til Avedøre Holme. Min fars arbejde bestod primært af handel med Sachs motorer fra Tyskland. En overgang havde han tilsynet med Hamlet cyklerne. Cykelfabrikken lå på

Skøjtevej i Kastrup. Så var der Velo-Solex'en fra Frankrig.

Min mor tog så gymnastik- og svømmeeksamen. Hun underviste flere forskellige steder. Svømningen foregik om sommeren, det var på udendørs badeanstalter. Det var ved Langebro, Slusen i Sydhavnen og Badeanstalten Helgoland.

Når min mor og far var på arbejde, var det yderst praktisk, at min mormor var hjemme. Så hun passede mig meget i alle disse år. Min mormor stod tit i køkkenet. Maden blev gjort klar, til min søster og vore forældre kom hjem. Så der var som nok at se til.

Når jeg var på besøg hos min mormor – inde på hendes lille værelse – var det som oftest radio, vi hørte. Der var endnu ikke fjernsyn i huset, og min mormor kunne godt lide at høre radiospil. Ind i mellem var der nogle gysere. Om sommeren sad hun meget ude i haven. Avisen, der blev holdt, var Socialdemokraten og en gang om ugen købte hun ugebladet Hjemmet. Heri var Knold og Tot.

Når min mor var hjemme, ordnede hun som oftest vort tøj. Hun syede meget og strikkede også en hel del. På ferier slæbte hun reparationsting med og udbedrede således tingene. Altid aktiv med et eller andet husligt. Jeg har engang i en tale til mine forældre sagt, at min mor fik alting ud af ingenting, og min far kunne lave alting af alting. Min mor var arkitekten og min far var arbejdsmanden. Min far blev engang kaldt op til skattevæsenet til torskegilde. De ville ikke tro på, at han kunne spare så meget op af sin lille gage, som han havde gjort. Jamen, svarede min far, min kone laver jo det hele med at sy og strikke af aflagt tøj. På den måde har vi ingen udgifter til det!

LEGEKAMMERATER

Mine legekammerater var der en del af. En af dem var Kristian Hjulsgager lige over for i Hyben Allé 2. Familien boede der ikke fra starten af. De flyttede ind i begyndelsen af 50'erne. Forældrene hed Asta og Alf. Alf var uddannet slagter og havde i mange år slagterforretning på hjørnet

af Amager Landevej og Saltværksvej i Korsvejskrydset. Senere overtog han en legetøjsforretning på Frederikssundsvej tæt på Brønshøj Torv. Endnu senere blev denne nedlagt, og han åbnede en ny butik først på Amager Landevej lige på grænsen mellem København og Tårnby Kommune.

Og så havde de to biler! En privatvogn og en lille lastbil eller varevogn til erhvervet. De var altid så trætte op mod jul. Der havde de arbejdet nærmest i døgndrift og det var naturligvis godt for omsætningen, men juleaften var de brugt op. Husk på, at man også havde åbent juleaftensdag til omkring kl. 17.30.

I Hyben Allé nr. 4 boede så Slik-Olsen. Det kaldte vi ham, fordi han havde en slikbod. Den lå på et andet hjørne af Korsvejskrydset, nemlig der hvor Amagerbanken lå. Bygningen med Amagerbanken var ikke bygget dengang. Der lå blot en mark. Men Slik-Olsen var populær, og så lå han jo fint lige over for skolen. Han havde to døtre. Den yngste af dem hed Laila, og den ældste, som var et år ældre end jeg, var min første

Tysk soldat bevogter ved Amager Landevej 44-46. Huset var beboet af tyske flygtninge. Ejendommen blev derfor kaldt for ”abeburet”.

Foto: Stads- og Lokalkarkivet, B313

kæreste! Vi var henholdsvis fire og fem år. Hun hed Lillian. Det var altid godt at komme inden for hos Olsen. Som regel faldt der jo lidt slik af. De boede i et meget gammelt hus. Det er senere revet ned og et helt nyt er opført på grunden.

En anden legekammerat var Freddy. Han boede i ”Abeburet” på Amager Landevej, lige inden Amagerbanken. Navnet havde husrækken fået efter, at nazisterne huserede her under 2. verdenskrig. Hans mor boede alene med ham.

Så var der Benny, som boede på hjørnet af Ambra Allé og Cypres Allé. Hans mor var skilt, og de boede på 1. salen med lillebror Børge. I stueetagen boede deres mormor. De børn boede

i deres mormors hus – ligesom Birgit og jeg.

Freddy og især Benny havde og fik stor betydning for mig. Indtil kvinderne kom ind i vores liv, var vi næsten altid sammen. Dog på den måde, at det var Benny og jeg, der var sammen, eller Freddy og jeg, der var sammen. Af en eller anden grund var vi alle tre næsten aldrig sammen på samme tid. Benny og jeg gik i samme klasse. Freddy var lidt yngre.

Da jeg fik mit store nye værelse i kælderen, brugte vi mange timer her. Det var mest Benny, Freddy og Kristian, der kom her. Vi spillede kort og matador. Hertil kom der musik fra min gamle radio, jeg havde arvet efter min farmor og farfar, eller fra grammofonen med lakplader og senere ep'er og lp'er.

Da Benny mødte sit livs kærlighed Sonja, kom vi stadig meget sammen. Sonjas forældre boede på Kastrup Havn oppe over værtshuset. En lille speciel lejlighed, hvor man gik lige ind i stuen for at ende ude i køkkenet. Lejligheden lå i Kastrup Værkets fredede bygninger. Sonjas far var ansat på

Glasuld. Det var en stor fabrik, der lå på Fabriksvej – lige ved siden af Kastrup Fortet.

På hjørnet af Blåregn Allé og Kristtorn Allé i nr. 2 boede Per. Det var i en lille bitte lejlighed på 1. salen af huset, så der var ikke megen plads. Ved siden af denne Per i Blåregn Allé 7 boede Ørsted. Han var elinstallatør med egen forretning oppe i "Abeburet" og værksted hjemme. Ved siden af ham boede igen en Per i nr. 5. Da han var den mindste blev han til lille Per og ham på hjørnet til store Per. Jeg legede mest med lille Per, af de to. Lille Per og familie boede også på 1. sal. Dette hus var ligesom en bungalow, men altså med en etage mere på. De blev opsagt på et tidspunkt og måtte flytte derfra.

NABOERNES BØRN

Vores bagbo, familien Hansen på Blåregn Allé 8, havde også børn. Den ældste hed Jørgen. Han var desværre ikke normal, og han døde som barn. Han stod tit og råbte helt umotiveret, og forældrene kunne ikke nå ind til ham. De fik så Peter. Ham har jeg leget

med, men han var nu alligevel for lille for os andre rødder, så det blev ikke til så meget.

Inde hos nabo Elling i Klitrose Allé nr. 17 var der en gang imellem besøg af to brødre.

Det var børnebørn af Fru Elling. De boede inde i Sundby. Aldersmæssigt var jeg midt imellem dem. Jeg legede som regel med den ældste. Han hed Klaus. Huset er det jeg kalder for en rigtig villa. Ind imod min mormors hus ligger en muret garage med et rum bagi. Her inde legede vi med tog. Vi prøvede at bygge lidt og eksperimenterede også med noget strøm og batterier. Jeg besøgte dem nogle gange. De boede i en traditionel etageejendom. Vi legede nede i kælderen. Der var ingen lys, men vi riggede et batterianlæg til.

De havde familie i Dragør. Der cyklede vi ud og tog som oftest ned til havnen. Dengang kunne man cykle lige ud af Amager Landevej til Store Magleby og videre til Dragør. Vejen er nu spærret på grund af Lufthavnens udvidelse. Vi kunne også køre over Maglebylille, Tømmerup og videre

den vej. Maglebylille var en typisk gammel landsby med Amagers allerbedste agerjord. Den eksisterer heller ikke mere på grund af lufthavnens udvidelse.

Naboen Graumann havde også børnebørn. En af dem, Jens, kom til at bo hos sine morforældre. Han havde været så meget hos dem igennem tiden, at han kaldte Graumann for ”andefar” (den anden far). Ham legede jeg også tit med. Graumann havde vist tre børn, og en af dem var lidt lun på min søster. De var jævnaldrende, og de andre børn noget ældre.

KVARTERETS ØVRIGE BØRN

Længere oppe, på Klitrose Allé 20, boede Morten og Søren. Det var lige ved siden af børnehaven. Jeg var lidt ældre end Morten, og så kom Søren som den yngste. Deres far var indehaver af Krudtmøllen på Kastрупvej 161, helt inde i Sundby. Her kunne man købe alt inden for korn, frø, haveting og den slags. De havde masser af duer og dueslag hjemme på Klitrose Allé.

Lige over for Slik-Olsen boede et ældre ægtepar i Hyben Allé 1. Manden spillede i en kirke hver søndag. Og vist nok på violin. De havde et barnebarn. Han hed Bjørn, og han kom jo på besøg en gang imellem. De havde kaniner stående i bure ude i haven. Lige noget for os børn. Så vi legede sammen både inde og ude.

I Klitrose Allé 10 boede min skolekammerat Finn. Hans far arbejdede i Lufthavnen. Finn havde nogle felttelefoner. Det var spændende. Vi rullede led-

ninger ud, og kunne så snakke til hinanden gennem telefonerne. Vi eksperimenterede også meget med Tekno.

På Nøddevang 9 boede en anden skolekammerat, Bent. Bent og jeg var i mange år sidekammerater. Finn, Bent og jeg legede en hel del sammen. Vi var også kommet i mellemskolen, så noget af tiden gik med lektier.

På hjørnet af Nøddevang og Klitrose Allé i nr. 9 boede også en dreng. Han var ældre end jeg. Det mest spændende var, at han byggede modellfly.

På Klitrose Allé 22 ligger en børnehave. I 1950'erne gik kun en femtedel af børnene i børnehaven, resten blev passet i hjemmet.

Foto: Stads- og Lokalarkivet, B4901 ca. 1950-1955

Kvarteret omkring Hyben Allé i 1932. Foto: Stads- og Lokalarkivet, B4773

Nogle af dem sendte vi af sted oppe fra førstesalen og ned i haven. Ned kom de jo altid. Det var ikke altid, at de kunne flyve bagefter. Så måtte de en tur på reparationsværkstedet.

Så var der jo Hanne, min mors venindes datter. De boede på Stendal Allé. Hun var skolens dejligste pige – flot og lækker. Og hun vidste det godt. Hun var meget omsværmet og ombejlet. Vi mødtes kun, når mødrene var sammen.

KÆRESTETID

Efter 15-16 års alderen begyndte det andet køn, pigerne, at blive interessante. Der var jo Lis, der var min første ”rigtige”

kæreste. Lis boede på Latyrus Allé 4. Hendes far var postbud. En af de mere betroede. Han gik rundt med aldersrente til folk i området – også til min mormor. Han kendte næsten alle mennesker på de kanter. Lis var veninde med Lillian, som ikke var den samme som Slik-Olsens Lillian. Lillian boede på Latyrus Allé 13 hos sin farmor Mathilde og sin far Hans Erik. På førstesalen boede Lillians farbror Egon med sin kone samt en datter.

Vi opholdt os meget hos Lillians farmor på Latyrus Allé nr. 13, aldrig hos Lis, men hos farmor, som vi alle kaldte hende. Lillians far havde et stort radio- og grammofonskab.

Vi unge har masser af gange hygget os med at lytte til musik herfra. Som oftest i mørke. Vi var mange til tider. Det var et gæstfrit hus. Farmor gav os kager, kaffe og vand.

Farmor levede af at have kostfolk. En overgang rigtig mange. Jytte og Bruno samt hans bror Kenneth var nogle af dem. De boede på ca. 3 m²! En lille sidefløj til selve hovedhuset. Varmekilden var en kakkelovn. Den skulle der også være plads til. Det var meget trangt. Senere flyttede de ind i en villalejlighed i Lattyrus Allé 8 på 1. sal.

Værelset overtog Lillian. Jeg opsatte el-varme, og i hjørnet hvor kakkelovnen ellers stod, byggede jeg et lille skab, da jeg var blevet kæreste med Lillian. I forlængelse af værelset lå husets eneste lokum, med indgang fra gården. En gang imellem kom manden, der skulle tømme lortespandene i området. Det skal nævnes, at det eneste sted, der var indlagt vand var i køkkenerne i stueetagen og på 1. sal. Ude i gården op mod skellet til nr. 11 var opført et lille træhus. Et hyggeligt sted, hvor farmor

havde i hundredvis af kaktus af forskellig slags. Mange selv hjembragt fra syden. Huset hed Husfred.

VORES LEGETØJ

Det er ingen underdrivelse at sige, at jeg ikke havde ret meget legetøj. I starten af 1950'erne havde min søster og jeg én skuffe hver i min mors kommode. Der var fire skuffer i alt. Min søster havde den nederste og jeg den øverste. De to øvrige havde min mor selv. Datidens drenglegetøj var af træ eller blik. Jeg havde en træbil monteret med en kran på, en brandbil – stigevoan – af blik og så en bil mere. Det var så det! Brandbilen fik jeg af min farmor efter en rejse, hun havde foretaget til Italien. Den var flot, den kunne dreje med forhjulene, stigen kunne drejes og rejses og der var tre brandmænd med. Det allerbedste var, at den kunne trækkes op og så køre selv!

Jeg havde fået en bondegård med mange dyr i gave. Den var naturligvis i træ. Jeg kunne få timer til at gå med at lege med den. Det samme skete

med en hestestald. Den havde min far leget med, da han var dreng. Så det var et arvestykke. Også fremstillet i træ. Den bestod af selve stalden med båse og plads til vognen. Hertil to heste og hestevogn. Min mors onkel Viktor syntes engang, at der manglede en kasse til vognen, så det snedkererede han, mens han var på besøg hos os.

Ude ved havelågen lavede vi tombola. Så solgte vi noget af det legetøj, vi mente, vi kunne undvære. Vi havde lavet numre og nittere i en bøtte. Engang var bondegården det helt store trækplaster. Den satte gang i omsætningen. Vi havde snydt lidt, for det var ikke meningen, at bondegården skulle bortloddet. Så der var intet nummer i bøtten på bondegården! Senere, da vi havde fået sløjd i skolen, lavede jeg en varevogn i træ.

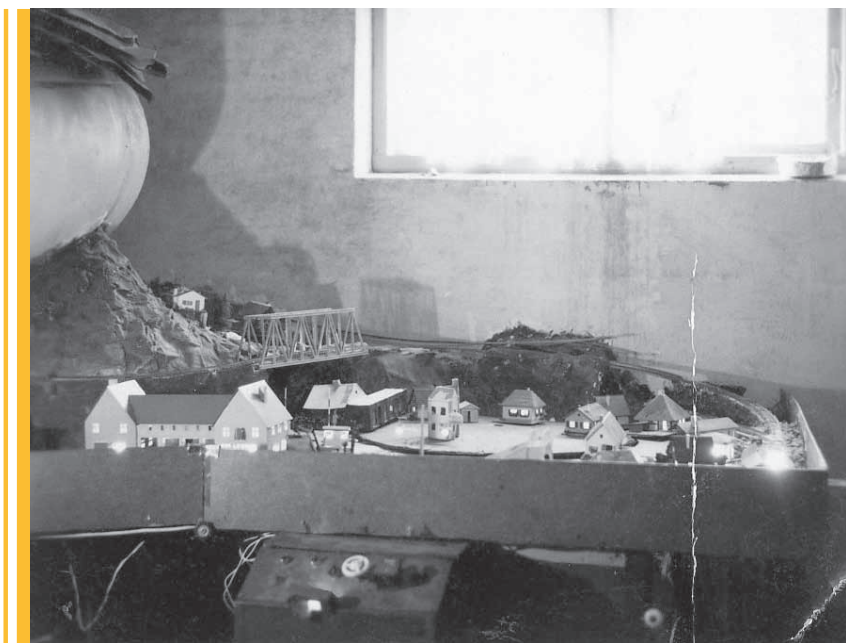
Jeg havde et dukketeater. Det var Askepot. Min søster havde et lignende, nemlig Klods Hans. Dem havde vi megen glæde af. Kasserne, som spillene lå i, var beregnet til at lave om til scene. Men jeg lavede en ”rigtig” scene i træ, hvor

tæppet kunne trækkes op og ned. Der blev lavet elektrisk lys, og hos glarmesteren oppe på Amager Landevej købte jeg forskellige farvede glas, så scenen kunne blive belyst på den helt rigtige måde.

Ude i garagen lavede vi drenge teater. Vi havde delt den op med tæpper, så vi kunne stå bag scenen og passe dukkerne og kulisserne. Vi stod så her og oplæste stykket fra et hæfte. Foran var sat stole op, og i kvarteret havde vi opsat løbesedler om en forestilling i garagen. Der kom skam tilskuere, og det var rigtig sjovt. Vi tog naturligvis entré, så der var lidt at snolde for bagefter.

NÆSEN MOD VINDUET

På Saltværksvej lå en rigtig gammeldags isenkræmmer. Han solgte også Tekno byggedele, ”Den lille Ingeniør”. Det var lavet af jern. Plader, runde, kvadratiske og rektangulære. Der var en række huller deri, og man skruede så sine konstruktioner sammen. Der var masser af tilbehør. Så snart jeg havde lidt penge, købte jeg Tekno for dem.

Modeljernbanen i kælderen på Klitrose Allé 19. Banen gik ind under varmtvandsbeholderen. Foto: Privateje 1957.

Jeg konstruerede f.eks. et lokomotiv med elmotor og batteri, der kunne trække vognene. Også Teknobiler blev det til.

På et tidspunkt fik jeg mit første rigtige tog. Det var med optræk og kunne køre rundt i en cirkel. Det var med ret store skinner. Det man kalder størrelse 0. Det blev købt inde på hjørnet af Amagerbrogade og Fremads Allé, hvor Amager Legetøjsmagasin lå i mange år. Det var et dejligt sted at komme.

Nogle gange bare for at kikke, og så spare sammen til tingene. Det blev så starten til modeljernbanen, som jeg brugte mange dejlige timer med at bygge og køre med. Banen blev bygget op fra bunden. Jeg fik plads i kælderen ved siden af fyret. Først en lidt mindre bane, dengang vi stadig havde koks, men da vi fik oliefyret, blev der mere plads til en noget større bane. Toget kørte delvis ind under varmtvandsbeholderen. Min kommende svoger, Carl

Johan, lærte mig at lodde. Det foregik med en loddekolbe, der blev varmet op af en anden varmekilde end el. Den blev nemlig lagt ind i kedlen ved koksene. Når den så var varm nok, skulle den hurtig ud og i brug. Min svoger og jeg lavede selv min transformer med fartkontrol, ensretter og lamper. Tænk at min svoger brugte tid til al dette, mens hans kæreste ventede ovenpå! Lokomotivet var et lille rangerlokomotiv. Det blev købt færdigt. Stort set alt andet blev bygget op fra bunden, f.eks. godsvogne, personvogne og husene. Det meste var som byggesæt, og der var meget nussearbejde forbundet med det. Når jeg havde sparet lidt penge sammen, cyklede jeg fra Amager ind til byen for at købe tilbehør til banen. Det blev til rigtig mange ture.

Engang var mit største ønske at få et rigtigt cowboy-sæt. Det var udstillet i en anden legetøjsforretning beliggende på hjørnet af Amagerbrogade og Tingvej, skråt over for Sundby Kirke og varehuset Regama. Lige på hjørnet i udstillingsvinduet hang det. Åh, hvor

ville jeg dog gerne eje dette tøj. Jeg fik det aldrig. Regama var en forretning i miniformat af typen Daells Varehus. Man kunne købe lidt af hvert. Prøv at stave Regama bagfra!

KORSVEJENS SKOLE

Hele min barndom gik jeg i skole på Korsvejens Skole. Det var naturligvis den bedste skole i hele Tårnby Kommune. Jeg gik alle ni år på skolen. De første fem i grundskolen og så fire år i mellemskolen. Da realklassen nærmede sig, var jeg så heldig at få en læreplads. Så realen blev ikke til noget.

Når man gik ind gennem porten fra Tårnbyvej lå inspektørboligen og kontoret ind til højre. Til venstre lå gymnastiksalen og ovenpå lå viceværtboligen. Viceværten eller pedellen havde en schæferhund. Den var alles kæledægge.

På et tidspunkt blev der for enden af skolegården – mod syd – bygget to nye gymnastiksale. En til piger og en til drenge. Den gamle gymnastiksal blev til sløjdløkkale for os drenge. Det var nemlig sådan,

at pigerne havde husgerning og drengene sløjd. Ikke noget med at blande kønnene!

I skolegården var der drikkevand lige i midten af gården. Så var gården malet op med en hvid streg hele vejen igennem gården og forbi drikkevandet. Det var for at adskille de små og store klasser. På min første skoledag tog min mor med op på skolen. Der var modtagelse i gården, og så gik vi over i den fløj, der vender ud mod Amager Landevej. Det var for de små klasser. Fløjen til højre var for de lidt ældre klasser. Bag ved skolen lå en række skolehaver. De var især beregnet til skolebørn, hvis forældre ingen have havde derhjemme. Så min søster og jeg måtte ikke få nogen skolehave.

Skolegården på Korsvejens Skole som den så ud i 1950'erne.

Foto: Stads- og Lokalkarkivet, B4868

Længere omme lå fodboldbanen. Det var altid dejligt at komme herud efter vinteren.

Ved siden af skolen lå en anden stor bygning. Den kaldtes for Teknisk Skole. De sidste år i mellemskolen gik vi her. Elever i realklassen hørte også til her. Der var også en gymnastiksal. Der var en scene for enden af salen og herfra blev der opført skuespil. Både min søster og jeg var med i en del forestillinger. Jeg var også scenemand med tæppe og lys. Det var jo noget med teknik. Bagved Teknisk Skole var der et dejligt bibliotek. Derfra har jeg lånt mange bøger med hjem. Skolen havde sit eget musikorkester og sangkor. Min søster, Birgit, var med her. De optrådte og spillede i gymnastiksalen på Teknisk Skole. Jeg glædede mig sådan til, at jeg blev gammel nok til at være med i orkesteret. Da jeg nåede alderen, var orkesteret nedlagt! Teknisk Skole havde sin egen skolegård. Som sagt var det de store klasser, der gik her. Engang i en vinterperiode, hvor der var masser af sne ude i skolegården, blev vi drenge enige om at skyde til måls efter gård-

Skolehaver på Korsvejens Skole ca. 1940. Foto: Stads- og Lokalarbivket, B5276

vagten i frikvarteret. Vi samlede en del sne og formede noget skyts – snebolde.

På et givet tidspunkt kastede vi alle sneboldene på samme tid. Flere ramte, men især den bold, der skød hatten af gårdvagten, vakte opstandelse. Det var en af vor egne lærere, men vi røbede aldrig, hvem der smed sneboldene.

SKOLENS LÆRERE

Inspektøren hed Roald Andersen og jeg har vist kun stået ret foran ham på inspektørkontoret én gang. Der var megen respekt omkring ham, men også for de øvrige lærere. Spanskrøret var ikke afskaffet,

og det blev brugt af og til. Det var på inspektørkontoret det foregik. Spanskrøret stod i et hjørne, så det var synligt, når man var derinde! Jeg har aldrig fået af spanskrøret.

I alle årene havde vi den samme klasselærer, nemlig Skotte Nielsen. Jeg husker ham som en rigtig god klasselærer.

Jeg har tilsyneladende også været en af hans yndlinge, idet han gav en meget flot anbefaling til mig, som jeg kunne drage ud i livet med.

I skolen var der arrangeret ture til Saltholm. Det foregik også med kreaturbåden. Det var samtidig postbåden

til øen. Det man mest skulle passe på, var ikke at komme til at træde på alle de mågereeder, der var her. Fuglene byggede dem direkte på jorden i græsset, og det var svært hele tiden at holde øje med disse reder, når man vandrede rundt.

I tysk havde vi frk. Krøll. Man kan næsten allerede høre af navnet, at her var en rappenskralde. Hende drillede vi, så fremt det var muligt. Så truede hun med inspektøren.

Når vi kom tilbage fra sommerferien og havde fået udleveret de nye bøger den første

dag, kom hun altid ind i klassen og gav os lektier for med det samme. Så helt populær var hun altså ikke. Vi fik da lært noget tysk alligevel.

I gymnastik havde vi Heinz Johansen. Og som vikar én, der hed Bruun. De var begge nogle af skolens unge friske lærere af hankøn. Vi havde stor respekt for Heinz Johansen. Hvis vi havde lavet noget, vi ikke måtte, kaldte han en til sig, og så fik man valget imellem at få en eftersidning eller en på skrinet! Vi drenge valgte gerne det sidste, for så

Jørgen står som nr. 6 fra venstre i bagerste række. Korsvejens Skole – mellemskoleklasse IV a fra årgang 1956/1957.

Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5279

Lærere fra Korsvejens Skole ca. 1950. Foto: Stads- og Lokalarlivet, B1879

var man fri for at skulle hjem og fortælle forældrene noget. Nogle gange kunne man se aftrykket af alle hans fingre på kinden! Han brugte også en metode, hvor han lagde armen rundt om skulderen. Sådan lidt kammeratlig. Når man så var blevet afhørt, rettede han lynhurtigt armen ud i stræk, og man fik derved et slag fremad.

En anden lærer, Georg Andersen, som vi havde i sløjd, havde en anden metode. Når han stod og underviste og der så var en eller flere elever, der ikke hørte efter, smed han enten kridtet eller nøglerne ned

mod vedkommende. Man skulle så komme op til ham og aflevere effekterne.

Alle vidste, hvad der nu skulle ske, han tog fat i håret ved det ene øre og hev opad, mens han højlydt skældte ud. Han blev ved, til man stod helt oppe på tåspidserne.

I sløjd fik jeg lavet mange forskellige ting, bl.a. en bordskåner, en bil, en værktøjskasse og et lille bord. Sidstnævnte var eksamensopgaven i 4. medlem. Disse ting blev lavet helt fra bunden. F.eks. lærte jeg at tappe to stykker træ sammen. Benene til bordet blev savet ud og bordpladen blev limet sammen og høvlet plan bagefter.

Det har været et ydet udflugtsmål for skoleklasser at tage til Saltholm. Elever fra Korsvejens Skole på tur til Saltholm i 1948.

Foto: Stads- og Lokalarkivet, B4797

Lige uden for skolen i Korsvejskrydset er der en mindesten for de faldne fra anden verdenskrig. Den 9. april hvert år skulle vi samles her og mindes. Min klasselærer Skotte Nielsen var en stor fortaler for dette arrangement, og jeg tilslutter mig så helt og aldeles, at vi skal mindes dem, der gav deres liv for vores fædreland.

SKOLEOSTEMAD OG BIO

I Tårnby Kommune var der en rigtig god ordening med skolebio og skoleteater. Disse oplevelser var jeg tilmeldt, og for et rimeligt beløb kunne man som elev deltage i disse arrangementer. Biografen var

Amager Bio, og teatrene var både Det Ny Teater og Folke-teatret. Forestillingerne foregik om eftermiddagen, inden de normale stykker. Jeg mindes det som en rigtig god ting.

Der var madordning på skolen. De børn, hvis forældre var dårligt stillede, fik en madpakke. Og så sang vi på melodien *O Mein Papa:*

Spis og vær glad.

Spis skolens gamle ostemad

Spis og vær glad.

Spis skolens ostemad!

Alle fik en ¼ liter mælk hver dag. Flaskemælk. Der var konkurrence imellem os, om hvem der hurtigst kunne drikke mælken ud i én køre.

Vi fik også vitaminpiller. Det var torskelevertran, formet som små runde gennemsigtige perler på størrelse med Pinocchio-kugler. Jeg har altid haft besvær med at tage piller. Det går med lidt brød, men med vand eller mælk er det svært. Så jeg fik flydende levertran derhjemme!

Så var der naturligvis skolelægen. Han hed Ellehauge og boede lige over for indgangen til skolen på Tårnbyvej.

Skolebespisning fotograferet til en Socialdemokratisk valgavis fra ca. 1950.
Foto: Stads- og Lokalarkivet, B3929

Det var meget praktisk. Der var vi ovre til tjek, med vejning og måling af højden. Så lyttede han på vore lunger, og han hev ud i underbukserne og sagde: ”host”.

Tandlægeklubben lå på Teknisk Skole. Jeg mener, at vi gik der én gang om året til kontrol. Klinikassistenten kom ind i klassen, og så fik vi af vide, hvornår vi skulle stille op. Vi havde en kedelig kvindelig tandlæge. Jeg tror ingen af skoleeleverne kunne lide hende! Det var jo nok det her med at bore i tænderne, der var nemlig ingen bedøvelse og

alene lyden af boret. Derudover havde hun ry for, at boret smuttede en gang imellem!

Da skoletiden var ved at være slut, var det en tradition, at man kastede slik ud i skolegården til de ”stakkels” elever, der måtte døje med skolen i endnu en årrække. Det gjorde vi også. Karameller blev kastet ud fra førstesalen, så de kom godt rundt i skolegården. Hermed var en epoke fra barndommen definitivt forbi.

Erindringerne fortsætter i næste nummer af Glemmer Du.

Jørgen Holmsted og hans kammerater i værelset i kælderen.
Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5280

I næste nummer af Glemmer Du fortæller Jørgen Holmsted videre om sin ungdom og huset på Klitrose Allé.

HENVENDELSE & ÅBNINGSTIDER

Hvis du har billeder, oplysninger eller andet af lokalhistorisk interesse, så henvend dig til Stads- og Lokalarkivet.

VI HAR ÅBENT

Mandag - torsdag	kl. 9 - 20
Fredag	kl. 9 - 17
Lørdag	kl. 9 - 15
Søndag 1. september - 30. april	kl. 9 - 15

STADS- OG LOKALARKIVET HAR UDSTILLINGER PÅ

Kastrupgårdsamlingen	
MIDT PÅ AMAGER & KASTRUPGLAS	
Tirsdag - søndag	kl. 14 - 17
Onsdag	kl. 14 - 20

Plyssen på Amager Strandvej 350	
PERMANENTE & SKIFTENDE UDSSTILLINGER	
Lørdag og søndag	kl. 13 - 16